

Sju dikter

Simon K. Jensen

2022

Jag är odödlig
och död, parallellt.

Min styrka har växt
så den inte längre får plats
i sociala sammanhang.
Den har kränkt mitt territorium.
Vartenda hål i min hjärna
fylls numera av styrka.
Det finns ingen plats för svaghet.
Jag är så stark att jag är död.

Jag lever
och dör, unisont.
Allt som ingenting betyder försvinner.
Varje morgon innan ljuset
märker jag att ytterligare en likgiltighet är borta.

Människorna omkring mig är nakna,
oparfymerade, titellösa, ordlösa, tvärstannande.
Jag ser inte längre deras kamouflage
som brukade vara min svaga punkt.

Jag ser inte deras vanvett, flosklerna
och den döda lycka som fyller sinnen på löpande band
och tillverkar skepnader, transformerar skönheter till spöken
med fylliga elektroniska profiler, fillers och informationslösa läppar.
Min styrka hindrar mig från att se ytan. ”Så långt upp jag har kommit”,
tänker jag och tittar knappt nedåt längre
medan jag undrar vart jag är på väg.

Jag är odödlig.
Varje natt innan tystnaden
saknar jag en kort stund mitt forna tvekande.
Det sägs att odödligheten har ett pris
men jag har inte råd att betala notan.
Mitt guld försvann hand i hand med svagheten.

Trafiken är gles,
endast en glidande örn då och då.
Vi är få häruppe.

Varför träffas i fantasin
när vi kan skuggdansa och låtsas
att vi har trevligt tillsammans?

Glad midsommar, trevlig helg, ha en mysig villfarelse
och lycka till med nya jobbet.
Det ingår bil, tristess och gratis meningslöshet.

Men tänk nu inte på det. Det ordnar sig. Slå på din tv
och vänta på bättre tider. Det kommer att bli bättre
när du lär dig att titta på tv.

Vi har en uppfattning om det helvete som väntar på oss.
Somliga ser ett stort krig som komma skall
medan andra väntar på den alltomfattande elden,
vågen, vattnet som dränker
eller solen som steker oss stående
på kanten, med folkvatten och plastburgare i hand.

Men helvetet är redan här.
Vi är sedan länge döda.
Liv har blivit ett ord, ett begrepp,
en abstrakt tanke som måste behandlas
och formas utifrån andra ord.
Ordlöst liv existerar inte,
endast gröten som kokar och vars botten ryker svart.

Att frigöra sig är ej längre möjligt.
Till och med boken i din hand
innehåller ord som är döda.
Den innehåller en ihålig illusion
och försöker få dig att leva en sekund,
som en abborre i bensin,
en räva utan tänder, en asätande gestalt utan chans.
En geting är du.

Att tro på det vi ej längre minns
ger ingen mening: det är endast sanning vi söker.
Slöa är vi. Det finns böcker från tiden innan surrandet,
men vi läser dem inte
även om den silhuett de innehåller
kan visa oss en väg tillbaka
som är framåt, här på avgrundens rand.

Helvetet består av nutid,
av vardagar utan substans,
marinerade i internet och väckarklockor,
griljerade och styckfrysta, överfulla av slalomhändelser och kameror.
Eviga vardagar. Långa timmar som föder korta år.
Helvetet är ingen plats.
Det är ett övergivet tillstånd,
öde, upplyst, genomarbetat.

Jag ser människor stå i en ring
runt ett träd.
Men när jag öppnar mina öron hör jag
att de rör sig mot samma mål,
långsamt, långsamt.
Det gäller att lyssna noga för att uppfatta strömmen.

De är på väg mot stammen.
Alla vill dit, in i skuggan.
Febrila knapptryckningar och selfies,
är allt jag hör,
ett ljud som kväver min nerv,
förlamar mig och gör mig smutsig.

Jag tvättar mig noggrant och vilar en stund.

När jag vaknar
ser jag människor stå i en ring
runt ett träd.

Höst är den plats i rumtiden vars energinivå är lägst.
Stjärnor förvisas till en annan plats, ljuset försvinner,
kylan vinner över livet
som är partiklar som interagerar men som nu slutar bry sig,
folk dör
lite varje dag, varje dag, varje dag.

Det finns hopp.
Ett hopp som trots sin glans och vilja att bli hittat
sover, naket i våt mylla
men erotiskt stympat
utanför vår räckvidd.
Vår armlängd har kraftigt reducerats
av två ynka datalogiska decennier
vars barn är ultrasnabba år
och global glömska.

Om hoppet vaknar och börjar gräva sig uppåt
mot friheten och oss
kommer vi då att våldta eller älska det?
Det finns vissa som tror på kärleken
men när den väl har digitaliserats
lär endast ramen finnas kvar
som en oknuten använd kondom på en öde parkeringsplats.

En fågel flyger förbi.
Hoppet skriker av förtvivlan, så hopplöst som hopp nu kan vara.
Vi hör förstås ingenting
och fortsätter som vanligt, måndag till fredag.

På helgerna ser vi filmer
om hopp och kärlek.

Hon som gråter.
Jag ser henne dagligen
medan jag springer,
på väg mot banken
efter fler fiktiva fickpengar
som ingen glädje skänker.

Bakom flytande mascara,
kinder som har stelnat av kemi,
ser jag att hennes ögon döljer
den vackraste smärtan som finns.